

на подаръцитѣ. Дойде при дървото и генералчето. Така направиха и другитѣ майки. Всѣко се зарадва на подаръка си и отъ благодарностъ цѣлуваше родителитѣ си. Само генералчето не се засмѣ, то цѣлуна лѣниво и намусено ржката на генералката и се дръпна на страна. Василъ не можа да се стѣрпи отъ ядъ и извика ядосано:

— Ахъ, какъвъ неблагоприятенъ синъ! Азъ да съмъ на негово мѣсто ще скачамъ отъ радостъ за този подаръкъ, а той седналъ да се сърди. Да съмъ ти майка, ще те набия прѣдъ гоститѣ.

„Василе, отвори по-скоро вратата!“ извика нѣкой на двора. За мигъ Василъ се затече и попита кой е. Като узна, че това сж родителитѣ му, отвори имъ и ги попита що носятъ подъ мишница. Майка му запали голѣмата лампа и всички насѣдаха около печката. Слѣдъ малко бащата развѣрза една бохчичка и извади нѣколко нѣща за празника. А майка му измѣкна отъ широкия си джобъ едно вързопче и го подаде на Василя, като му каза: — „Честитъ ти подаръкъ, Васко“.

— Благодаря, мамо, каза той и почна да го разгѣва. Това бѣше очакваната отъ толкова мѣсеци книга. Колко се радва той, като я видѣ! Веднага остави подаръка на земята и се хвърли въ скутоветѣ на родителитѣ си и почна да имъ цѣлува ржцѣтѣ. До срѣдъ нощъ не заспа отъ радостъ.